

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kfv.VII.45.095/2023/5.

A tanács tagjai: Dr. Magyarfalvi Katalin a tanács elnöke

Dr. Cséffán József előadó bíró

Dr. Varga Zs. András bíró

Dr. Remes Gábor bíró

Dr. Varga Eszter bíró

A felperes: felperes neve
(felperes címe)

A felperes képviselője: Lutter Ügyvédi Iroda
(eljáró képviselő: Dr. Lutter Zsolt ügyvéd)
(felperesi képviselő címe)

Az alperes: Budapest Főváros Kormányhivatala
(alperes címe)

Az alperes képviselője: Dr. Papp Gabriella kamarai jogtanácsos

A per tárgya: társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes

A felülvizsgálati kérelemmel támadott határozat:

Budapest Környéki Törvényszék 104.K.702.590/2022/8.

Rendelkező rész

A Kúria a Budapest Környéki Törvényszék 104.K.702.590/2022/8. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Az ítélet ellen további perorvoslatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálati eljárás alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2012. szeptember 5-től 2012. december 31-ig terjedő időszakban a ...-nél, a 2013. január 1-től 2014. december 31-ig terjedő időszakban a ...1-nél állt teljes munkaidős munkaviszonyban, autóbuszvezető munkakörben.

[2] A felperes korhatár előtti ellátás iránti kérelmet terjesztett elő az alperesnél, amelyben kérte a fenti időszakok karkedvezményre jogosító szolgálati időként elismerését.

[3] Az alperes 2022. augusztus 11. napján kelt BP/L511/11638-8/2022. iktatószámú határozatával a felperes kérelmét elutasította. Határozatában megállapította, hogy a felperes 43 év 91 nap figyelembe vehető szolgálati idővel rendelkezik, amelyből 9 év 327 nap karkedvezményes idő, azonban ezzel nem szerzett karkedvezményt, a korhatár előtti ellátás igénybevételéhez szükséges életkort nem töltötte be, a fenti időszakok karkedvezményre jogosító időként nem ismerhetők el.

A felperes keresete és az alperes védirata

[4] A felperes keresetében az alperes határozatának megsemmisítését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Arra hivatkozott, hogy az alperes a kérelme elutasításával megsértette a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (a továbbiakban: Tny.) 2012. január 1. napját megelőzően hatályos 8. §-át, 8/B. §-át és a Tny. végrehajtásáról szóló 168/1997. (XII. 6.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Tny.vhr.) 1. számú mellékletét (a továbbiakban: jegyzék), figyelemmel arra, hogy a fenti időszakokban menetrendszerű tömegközlekedésben járművezetői munkakörben végzett munkát teljes munkaidőben, ez a munkakör 2008. május 1-jétől kezdődően a jármű típusától függetlenül karkedvezményre jogosít. Az alperes a hatósági eljárás során megsértette az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 2. § (2) bekezdés a) pontját, 5. § (2) bekezdés a) pontját, 76. §-át, 81. § (1) bekezdését, mert a lefolytatott bizonyítási eljárásban keletkezett bizonyítékokat nem ismertette, azokról csupán a meghozott határozatból szerzett tudomást, az abban foglaltakra a hatósági eljárásban nyilatkozatokat nem tehetett, további bizonyítási indítványt nem terjeszthetett elő, ezáltal az alperes megakadályozta azt, hogy kérelme kedvező elbírálásához további bizonyítékokat szerezzen be és azokat előterjessze, továbbá határozatában indokolási kötelezettségének nem tett eleget.

[5] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a vitatott időszakokra a karkedvezményes munkavégzés nem bizonyított.

A bíróság ítélete

[6] Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével az alperes határozatát megsemmisítette és az alperest új eljárásra kötelezte. Megállapította az alperes Ákr. 62. §, 76. §, 81. § (1) bekezdés megsértésével kapcsolatos, az ügy érdemére kiható eljárási szabályszegéseit. A megismételt eljárásra vonatkozó iránymutatásában előírta a tényállás teljeskörű tisztázását, az ügyféli jogok biztosítását. A bizonyítás körében utalt arra, hogy a Tny. 2011. december 31-én hatályos 8/B. § (1) bekezdése alapján az autóbusz típusának, illetve a karkedvezmény-biztosítási járulékfizetési kötelezettség elmulasztásának – az Mfv.III.10.361/2017/6. számú kúriai döntés értelmében –nem lehet jelentőséget tulajdonítani, a karkedvezményre jogosultság elismerése független ezektől a körülményektől. A hatóság kizárólag azt vizsgálhatja a megismételt eljárásban, hogy a felperes teljes munkaidőben, menetrendszerű tömegközlekedésben vezetett-e autóbust és a jegyzék munkakör leírásában feltüntetett tevékenységeket végezte-e.

[7] A bíróság a jogerős ítélet [19] bekezdésében kimondta, hogy az alperesnek „jelen esetben figyelembe kell venni a felperes munkaköri leírását is, amely egyértelműen meghatározza, hogy az autóbuszvezető munkakör ellátása milyen résztvékenységekből, feladatokból tevődik össze. A Foglalkozások Egységes Osztályozási Rendszeréről szóló 7/2010. (IV. 23.) KSH közlemény (a továbbiakban: FEOR) 8418 számon jelölt autóbuszvezetői feladatok között megtalálható az autóbusz előre meghatározott útvonalon, vagy meghatározott célállomásra való vezetése, az utasok fel- és leszállásának biztosítása, de emellett számos más, egyéb feladat is, mint a menetjegy árusítás, menetjegyek és bérletek érvényességének ellenőrzése, utasok tájékoztatása, a csomagok be- és kipakolása, a menetkmány vezetése, elszámolás a menetjegyekkel és bevételekkel, az autóbusz átvétele, leadása, az autóbusz műszaki állapotának ellenőrzése, tankolás. A bíróság megítélése szerint mindezek beletartoznak a felperes által is ellátott autóbuszvezetői munkakörbe. A Tny.vhr. 1. számú mellékletében foglalt karkedvezményre jogosító munkakörök jegyzéke a járművezető munkaköri leírásánál csupán annyit rögzít, hogy „Kötött, részben kötött vagy nem kötött pályán közlekedő jármű vezetése, utasok szállítása, fel- és leszállás figyelemmel kísérése, teherszállítás lebonyolítása”, ugyanakkor egy távolsági autóbuszvezetői feladat napi 8 órás munkaidőben történő ellátása nem jelenti azt, hogy a fent említett kiegészítő tevékenységekkel töltött idők figyelmen kívül hagyhatók lennének, és azt sem, hogy e tekintetben kizárólag menetlevelekkel történő bizonyításnak lenne helye. E körben a bíróság utal a KGD2008. 64. számú eseti döntésre, amely alátámasztja, hogy a hitelt érdemlő bizonyításra a tanúbizonyítás is alkalmas lehet.”

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[8] Az alperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet indokolása [19] bekezdésének – a KGD2008. 64. számú eseti döntésre történő hivatkozás kivételével történő – hatályon kívül helyezését kérte, mert az sérti a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (4) és (5) bekezdését, a Tny.vhr. 2006. december 31-ig hatályos 2. § (5) bekezdés első mondatát és a jegyzék 11. pontját.

[9] Előadta, hogy az elsőfokú bíróság – az Mfv.III.10.520/2012., az Mfv.III.10.824/2008/4. és a KGD1996. 108. döntésekben foglaltakra is figyelemmel – jogszabálysértő módon értelmezte az autóbuszvezető által ellátandó, a karkedvezményre jogosító munkakörök jegyzékében a karkedvezményre jogosító munkakör leírásban rögzített tevékenységeket, alaptalanul vonta be ebbe a körbe a kiegészítő tevékenységeket (pl. a jegyeladást, a csomagok ki-bepakolását, a tankolást, a bérletellenőrzést, az utasok

tájékoztatását, a menetokmány vezetését, a menetjegyekkel elszámolást), mert korkedvezmény csak az emberi szervezet fokozott fizikai és/vagy pszichés terhelése miatt járhat. A felperes által a tárgyaláson csatolt munkaköri leírás nem alapozza meg a jogerős ítéletben foglalt értelmezést, illetve a megismételt eljárásban nem vehető figyelembe. A bíróság jogértelmezése tágtítja a buszvezetői feladatokat a FEOR 8418 számon felsorolt feladatokkal, mert ezt a feladatsort hasonlította össze a felperes munkaköri leírásával, ahelyett, hogy a jegyzék 11. pontjának való megfelelést helyezte volna előtérbe.

[10] Az alperes a Pp. 346. § (5) bekezdése körében kifogásolta, hogy a jogerős ítélet indokolása nem tartalmazza az erre vonatkozó perbeli nyilatkozatát, továbbá meg sem említi az általa hivatkozott kúriai ítéleteket, azok alkalmazhatóságának vagy figyelmen kívül hagyásának indokait.

[11] Az alperes kiemelte, hogy téves a FEOR 8418 számon részletezett feladatoknak „egy az egyben” korkedvezményre jogosító tevékenységekként elfogadása, ugyanis a FEOR szerinti feladatsor inkább közelít a munkakör munkajogi szempontú megítéléséhez, szemben a jegyzékben rögzített tevékenységi körrel, amely kifejezetten társadalombiztosítási jogi szempontból bír jelentőséggel. A korkedvezményre jogosultság szempontjából kizárólag a jegyzékben foglalt munkakör leírás szerinti tevékenység vehető figyelembe.

[12] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogerős ítélet hatályában fenntartását. Előadta, hogy az alperes felülvizsgálati kérelmében nem vitatta a bíróság által megállapított eljárási szabályszegéseket, csupán a jogerős ítélet [19] bekezdésének a hatályon kívül helyezését kérte, a jogszabály helytelen, kiterjesztő értelmezésére hivatkozva. Munkaköri leírása egyértelműen tartalmazza, hogy munkaköre milyen résztvétekenységekből és feladatokból tevődött össze; az elsőfokú bíróság megállapítása megalapozott, a FEOR 8418 számon jelölt autóbuszvezetői feladatok meghatározzák autóbuszvezetői munkakörét, ezért nem fogadható el az alperesnek az érvelése, amely szerint egy távolsági autóbuszvezetői feladat napi 8 órás munkaidőben történő ellátása során a FEOR 8418 számon felsorolt autóbuszvezetői feladatok, kiegészítő tevékenységek nem lennének figyelembe vehetők. A jegyzék csak egy általános meghatározást ad, de nem részletezi, nem specifikálja az egyes járművezetői munkaköröket, holott azok nem tekinthetők egységes halmaznak. Az autóbuszvezetői munkakör és annak részfeladatai azonosításához további értelmezést a FEOR besorolás adhat.

[13] A felperes szerint téves az alperes okfejtése, amely szerint a Tny.vhr. és a FEOR előírások a szabályozott jogviszonyt tekintve eltérnek egymástól, az egyik társadalombiztosítási, míg a másik munkajogi szempontú, ugyanis egy foglalkozási tárgyú jogviszonyról van szó, amely munkajogi és társadalombiztosítási jogi „oldallal” is bír, és a kettő egymástól élesen nem különülhet el. Életszerűtlen az alperes érvelése, amelynek értelmében az autóbuszvezető nem csinálhat mást a foglalkozása körében, mint járművet vezet, utasokat szállít, fel- és leszállást kísér figyelemmel, továbbá a munkaidő percre lebontása lenne szükséges annak megállapításához, hogy mikor vezet és mikor végez kiegészítő tevékenységet.

A Kúria döntése és jogi indokai

[14] A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint megalapozatlan.

[15] A Kúria a jogerős ítéletet a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem keretei között bírálta felül, azt

vizsgálta, hogy a bíróság megsértette-e a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdését, a Tny.vhr. 2006. december 31-ig hatályos 2. § (5) bekezdés első mondatát, a jegyzék 11. pontját.

[16] A Kúria mindenekelőtt rögzíti, hogy a közzétett kúriai határozat fogalmát a követendő kúriai gyakorlat (pl. Kfv.VII.38.217/2021/2.) szerint a Kp. 99. § (1) bekezdésére, illetve a bíróságok szervezetről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 32. § (1) bekezdés b) pontjára és 41/B. § (1) bekezdésére figyelemmel úgy kell értelmezni, hogy az alatt a Kúria által – azaz 2012. január 1-je után – meghozott és a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatot kell érteni. Erre – továbbá az ügyazonosság (Jpe.I.60.002/2021/7., Jpe.II.60.019/2021/18., Jpe.I.60.006/2020/11.) hiányára – figyelemmel az Mfv.III.10.824/2008/4., a Kfv.II.27.334/1995. (KGD1996. 108.), és Mfv.III.10.520/2012/5. (BH2013. 315.) számú kúriai döntések ebben az ügyben nem irányadók. A Kúria utal arra, hogy a hivatkozott határozatokban eltérő tényállású ügyekben és részben eltérő jogkérdések megválaszolásával kellett döntenie. Az Mfv.III.10.824/2008/4. számú ügyben a korkedvezményre jogosultságról a Tny.vhr. Melléklete „Munkakör leírása” rovatban kijelölt munkavégzési hely (zárt csatorna, stb.) beazonosításával foglalt állást, a Kfv.II.27.334/1995. ügyben arról, hogy a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (a továbbiakban: régi Mt.) alkalmazásában részben készenléti jellegűnek minősült-e a tömegközlekedésben dolgozó autóbuszvezető munkaköre, az Mfv.III.10.520/2012/5. számú ügy elbírálása során az ionizációs sugárzás hatása alatt végzett munkaköröket vizsgálta, nem a munkakör leírás tartalmát, szemben a perbeli üggyel, amelyben az autóbuszvezető munkakör leírás tartalmát kellett vizsgálni.

[17] A Kúria – a Tny.vhr. rendelkezéseinek helyes értelmezése körében – utal az Mfv.III.10.106/2019/5. számú (EBH2020. M. 3.), a perbeli esetben is követendő határozatára, amelyben a Tny.vhr. 2006. december 31-én hatályos 1. számú melléklete alkalmazása kapcsán korábban már rámutatott arra, hogy a jogalkotó „A korkedvezményre jogosító munkakörök jegyzéke” cím alatt a munkakörök megjelölésével, valamint azok tartalma és a korkedvezmény hatálya meghatározásával rendelkezett a korkedvezményre való jogosultság részletes feltételeiről. A „Munkakör” alcím alatt a jogalkotó mindenekelőtt azokat a munkavégzési körülményeket foglalta külön pontokba, és azokat a munkaköröket sorolta fel, amelyekben a munkavállalókat jellemzően egészségkárosító hatások érhetik, „A munkakör leírása” alcím alatt pedig, a feladatok felsorolásával, a munkakör azonosításához adott szempontokat; a „Korkedvezmény hatálya” alcím további, az ágazatra, valamint az egészségi ártalomnak való kitettségre (munkaidő meghatározott része, üzem kapacitása, stb.) vonatkozó egyéb feltételeket tartalmaz.

[18] A fenti Mfv.III.10.106/2019/5. számú döntés értelmében tehát a jegyzék hatálya alá tartozó helyen végzett munka alapján korkedvezményre a jegyzékben felsorolt munkakörökben dolgozó, a „Munkakör”, és a „Munkakör leírása” cím alatt felsorolt munkatevékenységeket végző személyek válhatnak jogosulttá (a korkedvezmény hatályára előírt feltétel teljesülése esetén).

[19] A Tny.vhr. 2. § (5) bekezdése szerint a korkedvezményre jogosító munkakörök (munkahelyek) jegyzékében felsorolt munkaköri meghatározásokat kiterjesztően értelmezni nem lehet. Az abban használt meghatározástól eltérő megjelölésű munkakört csak akkor lehet korkedvezményre jogosító munkakörnek tekinteni, ha

- a) az eltérő megjelölés a jegyzékben felsorolt munkakörnek szűkített meghatározása, vagy
- b) az eltérés csak az elnevezésben mutatkozik, maga a munkakör – a munkaköri leírásból megállapíthatóan – a jegyzékben felsorolt munkakörrel azonos.

[20] A korkedvezményre jogosító munkakörök jegyzékének 11. pontja szerinti munkakör megnevezése: „Járművezető-, oktató járművezető, (autóbusz-, villamos-, metró-, trolibusz-, HÉV motorvezető, fogaskerekű és FAV vezető)”; Munkakör leírása: „Kötött, részben kötött vagy nem kötött pályán közlekedő jármű vezetése, utasok szállítása, fel- és leszállás figyelemmel kísérése, teherszállítás lebonyolítása”; Korkedvezmény hatálya: „Menetrendszerű tömegközlekedésben (személyszállításban) a jogszabályban meghatározott feltételekkel”.

[21] A Tny.vhr. 2. § (5) bekezdés rendelkezései értelmében a korkedvezményre jogosító munkakörök (munkahelyek) jegyzékében felsorolt munkakör meghatározások kiterjesztő értelmezése tilos. Ha a munkakör elnevezésben eltérés mutatkozik, a munkakör leírásban foglaltak alapján kell megállapítani, hogy a munkakör a jegyzékben felsorolt munkakörrel azonos. Másképpen fogalmazva, a kiterjesztő értelmezés tilalmára vonatkozó rendelkezés a munkakör meghatározásra, nem a munkakör leírás értelmezésére vonatkozik, a munkakör leírásban foglaltak értelmezésére vonatkozó korlátozó rendelkezést a Tny.vhr. nem tartalmaz.

[22] A perbeli esetben nem vitás, hogy az autóbuszos személyszállítást végző munkáltatók az elismerni kért időszakban autóbuszvezető elnevezésű, a jegyzék 11. pontja szerinti munkakör megnevezéssel azonos munkakörben, tömegközlekedésben foglalkoztatták a felperest, ezért a perben nem a munkakör meghatározása és a korkedvezmény hatálya, hanem a jegyzék 11. pontja szerinti munkakör leírásban foglaltak alapján az autóbuszvezető munkakörbe tartozó, korkedvezményre jogosító feladatok köre tisztázandó.

[23] A Tny. és a Tny.vhr. a jegyzékbe foglalt munkakör leírások tartalmának vizsgálata során nem rendeli alkalmazni a FEOR-t. A FEOR a foglalkozásokat a tevékenységek szakmai jellegének megfelelően tartalmazza az adott foglalkozás gyakorlásához szükséges szakképzettség, szakértelem figyelembevételével kialakított csoportosításban (FEOR 1. §). Melléklete tartalmazza a „FEOR-08 NÉGYSZÁMJEGYES RENDSZERES JEGYZÉKE” körében a „8418 Autóbuszvezető” foglalkozás megnevezést, azonban nem sorolja fel az autóbuszvezető munkakörbe tartozó feladatokat, a kiegészítő tevékenységeket sem. A fentiekre tekintettel a jegyzék 11. pontjában rögzített autóbuszvezető munkakör leírás tartalmának megállapítására nem alkalmas.

[24] Az elsőfokú bíróság a jogerős ítélet indokolása [19] bekezdésében megalapozatlanul állapította meg, hogy a „FEOR 8418 számon jelölt autóbuszvezetői feladatok között megtalálható „az autóbusz előre meghatározott útvonalon, vagy meghatározott célállomásra való vezetése, az utasok fel- és leszállásának biztosítása, de emellett számos más, egyéb (kiegészítő) feladat is, mint a menetjegy árusítás, menetjegyek és bérletek érvényességének ellenőrzése, utasok tájékoztatása, a csomagok be- és kipakolása, a menetokmány vezetése, elszámolás a menetjegyekkel és bevételekkel, az autóbusz átvétele, leadása, az autóbusz műszaki állapotának ellenőrzése, tankolás”, mert a fentiekben kifejtettek szerint a FEOR nem tartalmazza (nem sorolja fel) az autóbuszvezető munkakörbe tartozó feladatokat (a kiegészítő feladatokat sem).

[25] Önmagában helytálló azonban az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a jegyzék 11. pontja szerinti munkakör leírásban megjelölt autóbuszvezetői feladatok teljes munkaidőben történő ellátása a tömegközlekedésben nem jelenti azt, hogy a kiegészítő tevékenységekkel töltött idők figyelmen kívül hagyhatók lennének a korkedvezményre jogosító szolgálati idő megállapításánál. A bíróság, illetve a felek által a FEOR felsorolásának tulajdonított tevékenységek az autóbuszvezető munkakörhöz tartozó, szükségképpen elvégzendő kiegészítő tevékenységek lehetnek. Azt, hogy ezek a tevékenységek olyan kiegészítő tevékenységnek minősülnek-e, amelyek az adott munkakör korkedvezményre jogosító munkakör jellegét nem érintik, esetenként kell elbírálni.

[26] A felperes korkedvezményre jogosultságát – az alperes érvelésével szemben – nem lehet kizárni azon az alapon, hogy a gépjárművezető munkakörbe tartozó, ahhoz szükségképpen kapcsolódó, a munkakör jellegét nem érintő kiegészítő tevékenységeket is kellett végeznie. Nem eredményezi a korkedvezményre jogosító munkakörök (munkahelyek) jegyzékében felsorolt munkakör meghatározások kiterjesztő értelmezését a munkakör leírás szerinti, a munkakörhöz szükségképpen hozzátartozó kiegészítő tevékenységek figyelembevétele. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság ezzel összefüggésben arra is, hogy ebben a körben nem kizárólag menetlevelekkel történő bizonyításnak van helye, a hitelt érdemlő bizonyításra a tanúbizonyítás, a munkáltató által kiadott munkaköri leírás is alkalmas lehet. Az alperes fentiekől eltérő jogértelmezésének elfogadása esetén a jegyzék 11. pontja szerinti munkakör leírást, a korkedvezményre jogosító szabályokat az autóbuszvezetők közül senkire sem lehetne alkalmazni.

[27] Mindezekre figyelemmel a Tny.vhr. 2006. december 31-ig hatályos 2. § (5) bekezdés első mondatában, a jegyzék 11. pontjában foglalt rendelkezések megszegése nem volt megállapítható.

[28] Az elsőfokú bíróság jogértelmezésének fentiek szerinti módosítása és pontosítása okafogyottá tette az alperes Pp. 346. § (5) bekezdés megsértésére vonatkozó – a FEOR-ban felsorolt feladatokkal és a jegyzék 11. pontjának való megfeleléssel kapcsolatos perbeli nyilatkozatának mellőzésére vonatkozó – okfejtését, ezért a Kúria ebben a körben az alperes kifogásának további vizsgálatát mellőzte. Az alperes felülvizsgálati kérelmében nem állította, hogy az elsőfokú bíróság jogkérdésben eltért a Kúria közzétett határozatától, vagy az arra irányuló indítványt elutasította volna, és azt sem, hogy a bíróság a Pp. 346. § (5) bekezdését az ügy érdemére kihatóan megsértette volna.

[29] Mindezek alapján a Kúria a jogerős ítéletet – a [19] bekezdést a fentiek szerint módosítással és pontosítással – hatályában fenntartotta [Kp. 121. § (2) bekezdés].

A döntés elvi tartalma

[30] *Nem eredményezi a korkedvezményre jogosító munkakörök (munkahelyek) jegyzékében felsorolt munkakör meghatározások kiterjesztő értelmezését a munkakör leírás szerinti, a munkakörhöz szükségképpen hozzátartozó kiegészítő tevékenységek figyelembevétele.*

Záró rész

[31] A felülvizsgálati eljárás a Tny. 81. §-a alapján költségmentes, ezért a Kúriának az illeték viseléséről rendelkeznie nem kellett.

[32] A felülvizsgálati eljárásban pernyertes felperes perköltséget nem számított fel, ezért a Kúria a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 82. § (3) bekezdése alapján mellőzte a határozathozatalt az alperes perköltsége tekintetében.

[33] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése által alkalmazni rendelt Kp. 99. § (3) bekezdése alapján irányadó Kp. 77. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el.

[34] Az ítélet elleni további jogorvoslat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2024. február 6.

Dr. Magyarfalvi Katalin s. k. a tanács elnöke, Dr. Cséffán József s. k. előadó bíró, Dr. Varga Zs. András s. k. bíró, Dr. Remes Gábor s. k. bíró, Dr. Varga Eszter s. k. bíró